

Yaşamaktan ne anlıyoruz bayım? Aslında bu yaşamak dediklerinin bizim için olmazsa olmaz bir yanı olmadığını görmüyor musun? Yaşamak sadece nefes almamız değil, tabii ki, ama geri kalan kısımların da olmazsa olmaz bir tarafı yok, sadece kendimiz için vazgeçilmeziz ve bu durumda, sevgili bayım, nasıl olacak da kendimizi bu sıkışmışlıktan alıp başka bir bedene ve ruha aktarabiliriz? Yok öyle bir yol. Saçma sapan konuşma.

Neden varolmaya çalışıyorum? Oturduğum yerde. Aslında insan olmanın sınırlarını kabul edip, askerlikte olduğu gibi, bir süre tüm duyularını kapatıp, hayatın seni sadece bu kadar sevdiğini düşünmek. Belki yapılması gereken budur.

Hayatın nasıl olup da benzerlerinden daha anlamlı olduğunu sormak istiyorum bayım. Ruhumun daha akıllı bir yere gitmesini sormak istiyorum.

“Dün zevk al, bugün çalış, yarın düşün” demişler azizim. Hayatı önce düşünerek yaşamaya başlarsan, sonunda o düşünme işi bir yere varmıyor. Bir yerden bir yere gitmiyor, orada kalıyor. Önce hayattan zevk alarak yaşamaya bakıp, sonra bu hayatın gerektirdiği kadar çalışıp, yarın da, tabii fırsat ve vakit kalırsa nasıl yaşadığımızı düşünmek icap ediyor.

Biz ne yapıyoruz? Önce düşünüyoruz. Şu doğru mu, bu doğru, böyle olur mu, şöyle olur mu? Nasıl olacak, nasıl bilinecek? Ruhumuzun açıklarından sızan ışıklardan nasıl faydalanacağız? Kendimizi nasıl anlayacağız? Kendimizi nasıl daha iyi hale getireceğiz? Bunları sorup duruyoruz. Nereye gidiyoruz, bir yere gitmiyoruz aslında durduğumuz yerdeyiz. Nereden geliyoruz? Bir yerden gelmiyoruz, aslında şuradan buradan geldiğimiz yerdeyiz. Oynadığımız oyun ortaya çıkmasın diye gayret ediyoruz, oynadığımız oyuna kendimiz de inanmak istiyoruz. Ruhumun bir tedavisi olduğuna ve bütün bunların bir anlam uğruna olduğuna.

Allah’a inancımız da anlam ihtiyacımızdan. *Açıklama* ihtiyacı sonradan gelmiş, işin propaganda kısmı. *Allah yoksa biz neden varız?* sorusundan bahsediyorum *açıklama* diye ama asıl meselemiz o değil: Hayat bize zorluk veriyor, acı veriyor, kendimizi yalnız ve kaybolmuş hissediyoruz. Bunun hemen hiçbir anlamı olmayabilir, *sonunda nasılsa bir hayır vardır* diye bakmak için, birinin bu *senaryoyu* yazdığına iman etmemiz gerekiyor. O sebeple sevgili dostum, hani modernistler var, *Allah şunu bilebilir ama şunu bilemez, geçmişini bilir ama geleceği bilemez, yoksa imtihan mimmihan* falan diyorlar. Bu adamların konuyu anladıklarının, mesleklerinin amacını anladıklarından, insanların kendilerinden beklediği vazifeyi anladığından emin değilim. Varsa yoksa, işte, bir takım laf oyunları... Ben ölünce kaybolacak mıyım ve bütün bu çektiğim dertlerin bir anlamı olacak mı? Buna cevap verebiliyor musun? Yoksa bir sınav yokken sınav varmış gibi yapıp, aptal aptal ölüp gidecek miyim?

Sınav yoksa, aslında o kadar da sorun değil, çünkü sınav yoksa, yoktur, sınavda *gözetmen* de yoktur ve benim aptal gibi sınava inanmış olduğumu kimse bilmeyecek. Dünyadakilerin bazıları, sınavın olmadığına inanan bazıları benim aptal olduğumu düşünebilir ama ben de onların sınav varken, sınava inanmayarak aptal olduğunu düşünebilirim. İnsanın insan hakkındaki fikri işte bu kadar. Neticede ölümden geri dönen yok, olsa da zaten inanmayız döndüğüne, yeterince açıklama var o konuda,

adam üç gün ölü yatıp, uyansa, *her şey anlatıldığı gibi* dese bile inanmayacaksak, *senin beyin kimyan bozulmuş, üç gün ölü gibi yattın, nasıl olacak da bileceksin, ölü olsaydın zaten ölmüş olman gerekirdi, ölmediğine göre söylediklerin sadece hayal mahsulü* deyip konuyu kapatacağız. O halde dostum, neden kendini bu kadar zorluyorsun?